

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **C. X. L.,** zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 4. 2. 2004, č. j. 52 Az 288/2003 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 6. 2003, č. j. OAM-1384/VL-20-SE01-2002. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, resp. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a současně bylo vysloveno, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, podal stěžovatel žalobu. V žalobě zejména namítal, že žalovaný správní orgán v řízení o udělení azylu porušil § 3 odst. 3 a § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), resp. § 12 a § 91 zákona o azylu. Výslovně pak uvedl, že na území České republiky žije od roku 1989, žije zde se svou snoubenkou, se kterou má desetiletou dceru,

přičemž v domovské zemi již nemá žádné vazby. Z důvodů výše uvedených pak navrhoval, aby krajský soud rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení zrušil.

V následném rozsudku Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, dospěl obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu. Skutkový stav byl přitom zjištěn dostatečně a rozhodnutí není nezákonné či netrpí vadami řízení. Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích tak neshledal zkrácení práv stěžovatele a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud poznamenal, že správní orgán by postupoval hospodárněji, pokud by žádost o udělení azylu s ohledem na uváděné důvody zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody, které lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdy tvrdí, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který o věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, resp. tvrdí, že pro nedostatek důvodů rozhodnutí považuje rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné.

Jmenovitě namítal, obdobně jako v žalobě, porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, resp. § 12 zákona o azylu. Stěžovatel v této souvislosti dále opětovně jako v žalobě uvedl, že na území České republiky žije od roku 1989, žije zde se svou snoubenkou, se kterou má desetiletou dceru, a pokud by byl nucen vrátit se do vlasti, byl by to závažný zásah do jeho rodinného života; došlo by k porušení čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatel dále namítal i následné porušení § 14 zákona o azylu, a to z důvodu, že žalovaný správní orgán závěr o neudělení humanitárního azylu neodůvodnil, ale pouze konstatoval, že nebyly shledány důvody k udělení tohoto azylu. Na základě výše uvedeného pak stěžovatel dovozoval, že splňuje podmínky ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu a požadoval, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, k dalšímu řízení. V kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodnutí správního orgánu, jakož i soudu byla vydána v souladu s právními předpisy; v dalším odkázal na správní spis. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti považoval za neopodstatněný.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu zjistil především následující podstatné skutečnosti: Ze Žádosti o udělení azylu vyplynulo, že stěžovatel opustil území domovské země dne 5. 8. 1989. Do Protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky pak stěžovatel uvedl, že o azyl žádá z důvodů legalizace pobytu (v České republice žije se svou snoubenkou, se kterou má dceru, v domovské zemi již nemá žádné vazby, chtěl by žít a pracovat). Z protokolu rovněž vyplynulo, že stěžovatel pobýval na území České republiky do roku 1992 na základě povolenky pro cizince,

poté zde podnikal, povolení mu však nebylo v roce 1997 prodlouženo. Následně byl vyhoštěn za porušování zákonů při prodeji zboží, v České republice však i přes to zůstal. Za maření úředního rozhodnutí byl odsouzen k peněžitému trestu, i poté v České republice nelegálně pobýval a pracoval. V roce 2002 požádal o azyl.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho primárním úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem především posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti důvody ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. nespecifikoval, lze však dovodit, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Je proto podle Nejvyššího správního soudu třeba vyjádřit se k významu napadaných ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Význam napadaného ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo. Všechny důkazní prostředky byly správním orgánem řádně zhodnoceny, přičemž provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, který má v souzené věci oporu ve spisu, resp. s ním není v rozporu a krajský soud proto nepochybil pokud rozhodnutí žalovaného správního orgánu pro stěžovatelem uváděné důvody nezrušil.

Obdobně k namítanému porušení ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj., že „rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“, Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Ani toto situace však v souzené věci nenastala. Nejvyšší správní soud proto i zde po celkovém posouzení dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal konkrétní námitky stěžovatele, kdy stěžovatel uvádí, že došlo k porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu,

resp. § 12 zákona o azylu, avšak neshledal, že by došlo k porušení zákona; správní orgán, a stejně tak i soud postupovaly v souladu se zákonem.

K navazující námitce, kdy stěžovatel uvedl, že na území České republiky žije od roku 1989, žije zde se svou snoubenkou, se kterou má desetiletou dceru, a pokud by byl nucen vrátit se do vlasti, byl by to závažný zásah do jeho jejich rodinného života, došlo by k porušení čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy o právech dítěte, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Ani jedna z uvedených možností však u stěžovatele nepřichází v úvahu; stěžovatel ostatně ani jeden z těchto důvodů sám netvrdil. Do správního spisu (viz výše) však stěžovatel toliko uváděl snahu o legalizaci pobytu motivovanou rodinnými či osobními zájmy v České republice a nikoliv důvody, specifikované zákonem o azylu. Nejvyšší správní soud tak v souzené věci neshledal naplnění § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal i porušení čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy o právech dítěte, avšak ani jejich porušení rovněž neshledal.

Nejvyšší správní soud se dále vyjadřuje i k namítanému porušení ustanovení § 14 zákona o azylu, kdy stěžovatel uvedl, že žalovaný správní orgán závěr o neudělení humanitárního azylu neodůvodnil, ale pouze konstatoval, že nebyly shledány důvody k udělení tohoto azylu. Nejvyšší správní soud uvádí, že z označeného rozhodnutí správního orgánu, kde je uvedeno, že správní orgán *po posouzení osobní situace stěžovatele a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti azyl neuděluje*, tedy vyplývá, že svůj závěr, byť omezeně, ale přesto odůvodnil a vzhledem k tvrzeným skutečnostem toto odůvodnění i Nejvyšší správní soud považuje za odůvodnění dostačující. Ostatně k naplnění humanitárních důvodů a případného udělení azylu podle § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, ze které vyplývá, že správní soudy mohou přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů vydané v návaznosti na ustanovení § 14 zákona o azylu pouze omezeně, a to z hlediska jeho mezí, popř. z hlediska jeho případného zneužití. Udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je tak na volné úvaze správního orgánu, přičemž však tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Nejvyššímu správnímu soudu tak nepřísluší posuzování, zda v souzené věci došlo k naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud rovněž poznamenává, že úkolem soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je toliko přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, resp. jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než ani v této námitce stěžovateli nepřisvědčit.

Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnosti uváděné stěžovatelem jsou skutečnostmi bezpochyby zřetelehodnými. Udělení azylu je však mimořádným institutem, který lze použít toliko na zákonem vymezené situace; situace stěžovatele pod ně nespadá. Pro legalizaci pobytu na území České republiky lze však užít i jiných institutů než institutu azylu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelem uvedené důvody vymezené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. 2. 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu